

בדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה
נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויעש בלק כאשר אמר בלעם (כמדובר בנ. ב.)

מובא במדרש הגדול' למהר"ד עדיני זצ"ל על פסוק זה: אמר רבי חנינה, בשביל ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב, הובקעו מישראל ארבעים ושנים ילדים. איני והא אמר רב יהודה אמר רב לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצווה ואפילו שלא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב, זכה ויצאת ממנו רות, שיצא ממנה דוד שריהו להקב"ה בשירות ותשבחות, דאמר רבי יוסי בר רב חוני רות בת עגלון בן בנו שלבגלון בן בנו שלבלק מלך מואב, התם תאותו מיהא לקלה הוה. אמר רבי יוחנן משום רבי מאיר כל שאינו מלוה ומתלווה כאלו שופך דמים, שאלמלא לוהו אנשי ירחיו לאלישע לא גירה דובין בתינוקות, שנאמר ויעל משם בית אל והנה הוא עולה בדרך ונערים קטנים... ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח (מל"ב ב, כג), שהקחת עלינו את המקום. מאי נערים קטנים, אמר רבי אלעזר שמנועריין מן המצוות. קטנים, שהיו מקטני אמנה. במתניתא תנא נערים וביזו עצמן קטנים. מתקף ליה רב יוסף ודלמא על שום מקומן, מי לא כתיב וארם יצאו גדודים וישבו מארץ ישראל נערה קטנה (שם ה, ז), וקשיא לן נערה קטנה, אמר רבי פרת קטנה דמן נעורין. התם לא מפרש מקומה, הכא מפרש מקומן. ויפן... ויראם ויקללם בשם ה' (שם ב, כד), מה ראה, אמר רב ראה ממש, כדתניא רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני. ושמואל אמר ראה שכולן נתעברה בהן אימין ביום הכפורים. רבי יצחק נפחא אמר בלורית ראה להן כגוים. ורבי יוחנן אמר ראה שלא היה בהן לחלוות שלמצוה. ודלמא בורעיהו הוי, אמר רבי אלעזר לא בס ולא בורעם עד סוף כל הדורות. ותצאנה שתים דובים מן היער ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים (שם), רב שמואל, חד אמר נס, וחד אמר נס בתוך נס. מאן דאמר נס, יער הוה דובים לא הוה. ומאן דאמר נס בתוך נס, לא יער הוה ולא דובים הוה. וליהו דובים ולא יער, משום דביעתום, עכ"ל.

כאשר יתבונן אדם בדברי ר' יצחק נפחא שבלורית ראה להן כגוים, עומד ומתמיה, היתכן שבגלל שחיקו את הגוים בתספורתם כבר נגזר דינם למיתה? ואם נתחייבו מיתה מצד שביזוהו, אי"כ מה צורך ראייתו בבלוריתם? אלא צ"ל, שבאמת לא נתחייבו מיתה על בלוריתם, אלא שבלוריתם העידה היכן ראשם (מחשבותיהם) מונת. אם היה רואה שמראיהם כמראה יהודי אמיתי, לא היה מענישם משום שיערם גבר עליהם ובלבל אותם והחטיאם, וכמעשה עם ר' אלעזר (תענית ב, ג), שאחר שלמד תורה הרבה זחה דעתו עליו והיה מטייל על שפת הנהר, נודמן לו אדם אחד (שהוא אליהו הנביא) שהיה מכוער ביותר, אמר לו שלום עליך רבי, ולא החזיר לו, אמר לו ריקה כמה מכוער אותו האיש שמא כל בני עירך מכוערין כמותך וכו' כידוע המעשה המפורסם, ולא הענישו במיתה. אך אלישע הנביא כאשר ראה בלוריתם, הבין שכל ראשם מונח בדברי הבל ותעושים ומוטב לעוקרם מהעולם כעת ולא יגרמו לקלקול גדול בעולם. וכל זאת למה. כאשר אדם מתנהג שלא כשורה אך נשאר בחיצוניותו כיהודי ירא ה' המתגאה בחזונו החיצוני להיות כבן מלך מלכי המלכים, הוא בתוך תוכו בוש במעשיו ולא יפרוץ גדרותיו, אלא אדרבה עם הזמן ישוב ממעשיו. אך אדם שפרץ גדרותיו ומאבד זהותו וגאווותו היהודית, כל שערי הטומאה פתוחים בפניו ב"מ. וכבר ידועים מעשים רבים על (המכנים עצמם) חרדים עם בלורית לראשם, כאשר חפצים להסתובב במקומות פסולים מחליפים בגדיהם ומסירים כיפתם, או לחילופין נותנים כובע מצחיה לראשם ומראיהם כמראה החופשיים ה' יצילנו.

ולפי דברינו אפשר לפרש את מה אמרו חז"ל "בזכות שלושה דברים נגאלו אבותינו ממצרים שלא שימו שמם לשונם ומלבושם". שכוונתם 'מלבוש', הוא הגוף של האדם כידוע שהגוף הוא מלבוש לנשמה. ולא שינו מלבושם ר"ל, מראה גופם כמראה יהודי, תספורתם ופיאותיהם (סימנים) עיטרו אותם, ואכמ"ל. השבוע אירע מקרה שזעזע את כולם, כאשר פורסם ששטר משך בפאה של נער. כולם יצאו מגדרם וזעקו מליבם על ביזוי היהדות. הנשמה היהודית בוערת מבפנים ואינה מוכנה לשקוט נוכח דברים כאלו, ובפרט שנעשים ע"י אחינו היהודים. ואני הקטן (ומסתמא עוד רבים) עומד ומתמיה, הרי את אותם מעשים עושים בריש גלי ובראש מורם מוסדות חרדים רבים בארצנו, כשאוסרים על תלמידים לגדל פיאות (סימנים) ארוכות, וכ"ש לא להשימם קדימה כיהודים אמיתיים, אלא להחביאם אחרי האזניים שח"ו לא יראו חוצה. וראשיתם בת"ת, ואמצעיתם בשיבות, ובסופם בכלולים. ומסרבים בכל תוקף לקבל תלמידים עם פאות לפנים ה"י. והכל באיצט"ל של דאגה וחינוך. כנראה שכחו מה היה בגלות החשוכה, לפני דור שתיים באירופה, כיצד נלחמו הגוים וקיצצו פאותיהם של היהודים ע"י גרון ב"מ ותלשו אף את עורם, וע"כ נאלצו חלקם להטמנים תחת כיפותיהם כאשר יצאו לרחובה של עיר. ובתימן כאשר רצו לאסלם יהודי, טקס האיסלום נעשה לעיני כל, ע"י שגוזזים את פאותיו וזו האות שהוא כבר לא יהודי. והיום ה"י לא רק שלא צועקים חמס על זאת, אלא אף מעודדים לזאת ב"מ מהאי דעתא שבשאת. וכשנפרצים הגדרות אין להם גבול ומעצור, ואתם הנזכרים אף מעודדים לגדל בלוריות ולסלסל בשערותיהם עם תירוצים שבן תורה צריך להראות מכובד ונאה. אוי לאותה בושה ואוי לאותה כלימה. ואלו האנשים תמיד מרימים דגל המשנה ברורה כאות לפסיקת הלכה, ובוה הם מתעלמים מדבריו הברורים והמאירים (בסימן כו ס"ק ט"ז) שהוא דרך שחץ וגאווה.

אנו כיהודים גאים צריכים להחדיר בילדינו (תלמידינו) גאווה יהודית שלא יתביישו ממה יגדו. ובפרט שזה עוזר לילד (ולכל אדם) להתבדל מהחברה. וכבר מסופר בספר 'תפארת ציון' על מסכת אבות על הרב יצחק זאב יאדלער, כשעוד היו ילדיו קטנים היה מחנכם לילך בפיאות ומלבושים ארוכים. ופעם אחת שאל אותו אחד מן החדשים: "למה בניך הולכים בפיאות ומלבושים ארוכים כל כך? הלא צוחקים מהם", ענה לו הרב, "בשביל זה גופא אני עושה כך, כדי שאתם תצחקו מהם, ואל תתחברו עמם וילמדו ממעשיכם הרעים".

המשך בעמוד הבא

ינורך משפע בריכה העליונה, ההורה הצענע והנתבא, אשר ראשו ומחשבתו ליעל ולקדם את הת"ת, אומר מעט ועושה הרבה, ה"ה עזו אג"ב הי"ו. יהא רעוא שיזכה לראות כל זרעו צדיקים וברים, שומרים מסורת אבותינו הקדושים, בצאהבה וביראה, בקדושה ובטהרה, מתוך שמחת אל"ים בבריאות איתנה ואורך ימים ושנים, אכ"י"ר.

מחידושי רבותינו

ברוך גוזר ומקיים
מקצת הנפש, ככל הנפש
מי שנשברה עלוהיתו או כוסו

פתרונות לפרשת 'חקת'

אחוזה חידה! 'המורים' (במדבר כ: י) בדגש פירושו סרבנים, ללא דגש הוא מלשון הוראה. הזוכה בהגרלה: חגי עמר. מי בתמונה: הרב סעיד דערור.

אזרח חידה!
נשתנו ספרים מספרם
והוא שם של אדם
ובכתוב מעיד על מהותו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

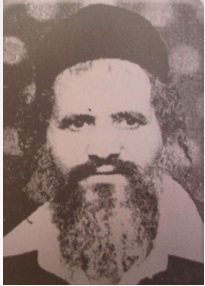
ההוא אמר ולא יעשה, ודבר ולא יקימנה. אמר ולא יקימנה. כי אין העניין כאן להקים דבר הנופל. וכן מוכח מן התרגומים: ומפסוק זה, יסדר לשבח להקב"ה בנוסח ברוך שאמר, ברוך אומר ועושה, ברוך גוזר ומקיים. דהיינו כנגד ההוא אמר ולא יעשה, ברוך אומר ועושה. וכנגד דבר ולא יקימנה, ברוך גוזר ומקיים. לפי שדיבור, הוא לשון קשה, מה שאין כן אמירה, כדלעיל פרשת וישלח על פסוק וידבר על לב הנערה ד"ה והכלל. ולכן מקביל כנגדו לשון גזירה שבברוך שאמר. וזהו שהביא מהר"י בעץ חיים חלק א' דף ט"ז ע"א, פסוק זה, כמקור לנוסח דלעיל. אלא שהוסיף להקשות, היינו אומר ועושה, היינו גוזר ומקיים יעו"ש. וקושיא זו עצמה, תחול גם על הפסוק שלפנינו. ולעיל בפיסקת לא איש אל ויכזב וגו' ד"ה ושניהם, תירצנו בס"ד כפילות זו בדרך דרש. ברם עדיין צריך ליישב בדרך הפשט. ולא עוד אלא שכאן בברוך שאמר, רחוק לדחוק את דרך הדרש הנזכרת לעיל, כאשר יבין המעיין:

ותירץ על כך מהר"י שם, שלפעמים הקב"ה גוזר על האדם מיתה, והאדם עושה אחר כך תשובה, אז הקב"ה מקיים הגזירה בדבר אחר. כגון מתה תורנגולתו, או נשברה עלוהיתו, או ניקף באצבעו. מקצת הנפש, ככל הנפש ע"כ. ונראה מזה שצריך האדם להתעורר ביראה ופחד כשנשבר אפילו כוס שלזכוכית וכדומה כמו שמצוי, אם על-ידו עצמו אם על-ידי אחד מבניביתו, שמא אות הוא כי היה ראוי למות רח"ל. ומאידך יגיל וישמח מהו"א ומשבח לקב"ה, שברוב חסדו הפך עליו את הגזירה והיקל אותה במאד מאד. שוב ראיתי כי מקור עיקר העניין שנחשב למיתה כשהקב"ה מקיים הגזירה בדבר אחר וכו', הוא מהשלי"ה [והורש הענין, עיין בפסחים דף קח. מאי דכתיב (תהלים קל"ו, א) הודו ליי כי טוב, שגובה חובתו של אדם בטובתו. עשיר בשורו, עני בשיו, יתום בביצתו, אלמנה בתורנגולתה], הובאו דבריו בהחיים והשלום על פסוק שמאלו תחת לראשי (שיר השירים ב, ו). והוסיף עליו ביאור, שבכל הדברים שבעולם מדומם וצומח, יש בהם חיות מחיות האדם עצמו ודהיינו בעליהם. יבין. ולכן התעכב יעקב אבינו ע"ה על פנים קטנים שלו, אף שנשאר בסכנה, כמו שדרשו רז"ל בפסוק ויותר יעקב לבדו (בראשית ל"ב, כ"ה), שלא רצה להשאיר מחיותו בחוצה לארץ. ולכן כשאדם ניוק בממונו, אינו מדת הדין אלא מדת הרחמים יעו"ש"ב. ועיין עוד בדברינו להלן פרשת נצבים על פסוק החיים והמות נתתי לפניך ד"ה ודברי, והפטרות שקלים על פסוק מלך יהואש ד"ה וכה, ובעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר אבן-העזר הלכות נישואין סימן ר"ו אות תרט"ו לגבי טעם הנהגים לשבור כוס בנישואין:

עוד אפשר לעני"ד לפרש, כי ברוך אומר ועושה, היינו לטובה. וברוך גוזר ומקיים, היינו לרעה. ר"ל שהכוונה בתיבת מקיים, היא להענישו כגמולו, ומובן דהיינו כשלא עשה תשובה. וממילא יתפרש כך גם הפסוק שלפנינו:

(נפלאות מתורתך למרן הגר"י רצאבי שליט"א)

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הקודם

וכשילד גדל בחברה טובה ושמרנית, גאה במה שהוא עושה ואינו מחפש לחקות את הגוים. וב"ה זכינו שבעטרת חיים הרבה ילדים שנכנסו ללמוד בת"ת כאשר פיאותיהם היו קצרות ואחר אוזניהם, במשך הזמן הוציאו אותם לפנים וגידלו אותם ארוכות ויפות, וזאת ללא שכנוע או פניה מצד הצוות החינוכי, אלא מרצונם העצמי ב"ה וב"ש.

ומי שצרה עינו שלאחרים יש פיאות (ולכן חפץ שכולם יהיו בלי פיאות) יבדוק בנשמתו מהיכן מוצאה, דנשמה המואסת בקדושה (כמובא בוזהר הקדוש במעלת גידול ואורך הפיאות, ועיין באריכות בכל ענייני הפיאות בקונטרס "סימן טוב") מלמד הדבר שנשמתו זקוקה לתיקון גדול. וכבר ידוע מה שכתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשע"ה (ויד סי' תמ"ה ה"ז) שעם ישראל נקרא 'עם סגולה' על שם הסגול שהוא שלוש נקודות, שתיים למעלה ואחת למטה, שתי הפאות והזקן. אשרינו שזכינו.

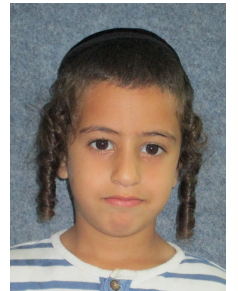
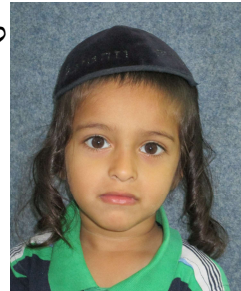
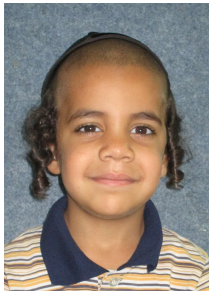
להתרגש כל פעם מחדש! ילדים בגילאי 3-4-5 עלו לקרוא בס"ת בפרשת קרח יולבני לוי

כמנהג אבותינו הקדושים, הלא המה הילדים הצדיקים:

- אלעזר דמארי נ"י
- ניסים חסיד נ"י
- יצחק דמארי נ"י
- אהרון נהרי נ"י
- חיים משה גספן נ"י
- אחיאל שמחי נ"י
- אליה עוזירי נ"י
- יונתן צברי נ"י

שלמה מעטוף נ"י

יה"ר שיגדלו במעלות התורה והיראה בדרך ישראל סבא, והיו תלמידי חכמים נבונים ויזועים, מאירים בתורה ובמעשים טובים כאבותינו הקדושים והטהורים.

לעילוי נשמות
מרדכי בן שלמה חסיד
ובן עמי בן בנימין עוזירי, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

פניני הלכה

להכניס פנינים וכיוצא בהם במחזורות בשבת

מתוך ספר בנין משה פי"ח ה"ט להרה"ג משה רצאבי שליט"א

פנינים ומרגליות צדפים וכיוצא בהם שנפלו מחוט המחזורות שלהם ונתפזרו, מותר לאספם לשמרם כדי שלא יאבדו. ואין בכך משום מעמר, כיון שאינו מקום גידולם ומעוד טעמים. וכן אין בכך משום תיקון כלי כיון שהיו בו כבר מקודם ואינו אלא מחזירם, ובלבד שלא יקשור את חוט מחזורות בשבת בקשר של-קיימא, אלא אם כן הוא קשר העשוי לקשור ולהתיר, ועל ידי עניבה מותר.

ובהערות שם כתב: כך העלינו בס"ד להלן בדיני תיקון כלי דלהכניס פעם ראשונה אסור, אבל להחזיר מותר, ושכן הוא לדעת רבינו הרמב"ם ומרן הש"ע, וכן דעת השת"ז ועוד אחרונים, וכמה מאחרוני זמנינו שהחמירו בזה בכל עניין משום תיקון מנא או משום שמא יקשור, הוא על פי דעת הרמ"א והאחרונים בסימן ש"ז ס"ב ולא קיימא לן הכי (וע"ע בדברינו בסוף ההערה הקודמת). ומכל מקום כתבנו שם דאם יש טורח בהכנסתם לחוט מחמת שהנקב צר וכדומה, המחמיר לא להחזיר תבוא עליו ברכה יעו"ש"ב:

ערום יעשה בדעת (ח"א)

בשנת תר"ץ, נחלקו ראשי קהילת יהודי עמראן. מרי נחום שוחט והקהילה מחד, ומרי פנחס הכהן מאידך, שדרש גם הוא להשתתף בשחיטה. סכסוך ממוני זה, הפך חיש מהרה למחלוקת "דעות" סביב קדושת הקבלה ושולליה.

מרי פנחס ותומכיו ממשפחת מנצורה, התנגדו למנהג הקבוע בכל יום שבת ללמוד זוהר ואחר כך רש"י, ולבסוף פוסקים, ורצו לקבוע לימוד גמרא בלבד. סופה של המחלוקת שהגיע לידי מושל העיר הערבי, שלא יכל להכריע בדבר, כי לא הבין במה דברים אמורים. כיון שכך, הפנה את הבעיה לאימאם יחיא. וזה, שלח בקשה לרבינו יח"ה שיצא לעמראן ויישב את המחלוקת.

יהודי קהילת עמראן שמחו להקביל את פני האורח הנכבד, ושני הצדדים התכוננו להקבילו. משהגיע, סר תחילה לביתה של משפחת מנצורה, משפחת אמו, בתו של הגאון הרב שלום מנצורה. בעלי הקבלה הופתעו וטענו: "מרי יתאכסן בביתם של מחחררי הריב ובעלי המחלוקת?". ברם הוא הסביר להם שהם שארי בשרו, ונכון שיכבדם, בבחינת "מבשרך אל תתעלם". אך מטרתו של רבינו יח"ה היתה, לנסות לכבות את הבערה בדרכי נועם. לאחר יומיים בבית משפחת מנצורה, התאכסן בביתו של בן-בן מנחנה מרי נחום, וגם כאן הקדים ויישר את ההדורים. אחר כך זימן את שני הצדדים לבית הכנסת...

המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

מהליכות אבותינו

להצלחת ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ו הוא וכל בני ביתו

קשור

ידוע מה שאמרו חז"ל (אבות פ"ג מ"ג) "שלושה שאכלו משולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים, וע"כ נהגו כל ישראל לומר דברי תורה על השולחן. וכתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו 'מילי דאבות' על פרקי אבות (פ"ג מ"ד) בזה"ל:

ולדברי תורה אלו קורין אצלנו בשם קשור, ולפי פשוטו נראה שזה על שם שנושא הדרשה הוא מקושר מכמה עניינים ולקוח מכמה מקומות (ובדרך כלל דברים הנוגעים לפרשת אותו שבוע), אי נמי על שם שאומר דברים המקושרים ושייכים מעין המאורע. ובלשון ציווי קשר. כגון כשזומנים את הרב לכך, אומרים לו, מרי, קשר. ובלשון עבר אומרים קשר. וכיוצא בזה. וקישור בדגש, ולא קשור, כי הדגש מורה על חיזוק הדבר. ויותר נראה כי הוא לפי מדרשו וסודו, כי דברי תורה הם עיטור לשולחן, כלשון הוזה"ק פרשת תרומה דף קנ"ד ע"א שלחן דמילי אורייתא אתאמרו עליה וכו' סלקין על ההוא פתורא "ואתערט" קמי מלכא קדישא, ממשמע דכתיב זה השלחן אשר לפני ה' יעו"ש. ולפיכך נקראים קישור, שהם תכשיטים, כמו הפארים והצעדות והקישורים (ישעיה ג', כ') ותקשרים ככלה (שם מ"ט, י"ח) התשכח בתולה עדיה כלה קישוריה (ירמיה ב', ל"ב) וידוע לידועים כי השולחן היא הכל"ה. ויש להוסיף ולהטעים עוד הדברים לפי פירש"י שם (בישעיה ג') קישורים "קצרים" שקושרים בהם שערך וכו' ע"כ, וגם דברי תורה אלו שעל השולחן, אין מאריכים בהם. ובקובץ כתיבת יד לחכם אחד לא נודע שמו מצאתי כתוב בזה"ל, אמרו רז"ל חייב אדם לקשר ולומר דברי תורה על השולחן. ולמה אמר קישור, ולא אמר לימוד או דרש או עסק. לפי שמלת קישור עולה בגימטריא שולחן ולא ידעתי לכוון החשבון. יב"ן. ויתכן שהכוונה כי קישור במספר קטן עולה י"ג, וי' במ"ק (שהוא א') עם ג' הרי ארבע. וכן שלחן עולה במ"ק כ"ב, וכ' (במ"ק ב') ועוד ב' הרי ד'. ואפשר דהיינו טעמא למאי דסמך ליה ענין ד' דברים שהאדם מקשר על השלחן. מרדכי אלימלך, שהאדם מקשר ארבעה דברים על השולחן והם דומם צומח חי מדבר. ומארבעה דברים אלו שהם דצח"ס, יוצא שם האבות ושם הו"יה ושם שד"י ושם אלה"ים ורמ"ח איברים. וזהו פרטן. אותיות ראשונות מדצח"ס, הן בגימטריא בק"ס, והם סוף שמות האבות אברהם יצחק יעקב, וחילופיהן בא"ת ב"ש שד"י. אותיות שניות ה"א וי"ד וצ"ל וי' י"ד. יב"ן יעלו בגימטריא הו"יה. אותיות שלישיות הן ממ"ב, בגימטריא אלה"ים וחסר ארבע לחשבון. יב"ן. אותיות רביעיות הן בגימטריא מח"ר, מניין רמ"ח. ושולחן עולה שפ"ה. ומלת שפ"ה בגימטריא שכינה. שכל המקשר על השולחן בדברי תורה, כאילו מייחד השכינה. והקישור הוא תורה נביאים כתובים קבלה מדרש הלכה, שהוא ודהיינו ראשי תיבות אלו עם הכולל. יב"ן עולה בגימטריא קישור. וגם קישור עולה בגימטריא תרי"ג וכו' עכ"ל:

ומה שמבואר בדבריו שחז"ל נקטו לזה בלשון קישור, לא ידעתי בעניי מקור לזה, וזלת לגבי מספד וכגון בירושלמי ספ"ק דסוטה, הלכו וקשרו לו הספד. ועיין נחל אשכול, על ספר האשכול הלכות פורים ח"ב דף ל' אות י"ח, רק זהו שמו המקובל בדינו בק"ק תימן יע"א כדבר האמור. אמנם בודאי לא יבצר שנזכר זה באחד מספרי הקדמונים שעדיין לא הגיעו לידינו, או שאני הקטן לא ראיתיהו. מה גם שכעין דבריו מצאתי גם בקובץ כת"י להר"ר דוד אלגמל וצ"ל [מחכמי עי"ת צנעא לפני כמאה וחמשים שנה] שחז"ל קראו ללימוד שאחר התפילה בשם קישור, וזה לשונו, מאי טעמא צ"ל דברי תורה על השולחן וקוראים לו קישור השלחן. דע שהמשכיל בין עמו, אינו אוכל כי אם כוונה לקונו, על דרך אמרם ז"ל, מאכ"ל גימטריא יאהדונה"י שנאמר (דברים י"ד, כ"ג) ואכלת לפני ה' אלדיך. שגם המאכל על השלחן יהיה ביראה כמו לפני המלך. ולכך ד' יסודות הכלולים בשולחן שהם דצח"ס הם רומזים לשם בן ד' כידוע, וצריכים ארבעתם קישור ע"י דברי תורה. לפי שאז המלאך טוב עולה ללמד סניגוריא על אותה מסיבה שאכלו כהוגן באימה וכוונה, ומעיד ואומר זה השלחן אשר לפני ה', ומעוררים להם שפע רצון, ע"כ שמעתי מפי הר"ר סעדיה עמר נר"ו. ועל דרך האמת שלח"ן רומז למלכות שהיא השכינה סוד תורה שבע"פ. ולכך צריך השלחן שפע דברי תורה סוד תורה שבכתב שהיא הת"ת ע"י היסוד לחבר את האהל להיות אחד, היינו יקבה"ו שהם קשר אחד בסוד העלאת מ"ן ודוק. וכן חובת השילוש בתנ"ך בכל יום, נק' קשר התפילה נענין מ"ש בס"ד בשלחן ערוך המקוצר חלק יורה דעה הלכות תלמוד תורה. יב"ן, כי כל הכוונות בתפילתנו לעמודא דאמצעיתא שהוא הת"ת דהיינו לייחד ז"ל. לכך קראו חז"ל לעסק התורה אחר התפילה קישור לתפילה שהיא סוד המלכות כדי לייחדה בת"ת. וצ"ל באימה ביראה בלי שום שיחה בטילה עכ"ל הר"ר דוד הנז לעיל:

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב דוד כברה זצ"ל
 חי ביישוב צאף שבמחוז
 ג'הראן לפני כמאה חמישים
 שנה.
 הוא היה רבו של הרב שלום
 בן יחיאל כברה.

תפארת בנים

ועוד תלמידים אשר שינונו מאות משניות ופסוקים
 בע"פ ורכשו להם פרסים כאות נפשם
 אשריכם תלמידי חכמים...

תלמידי בית א-ז יצאו לטיול שנתי. כאשר פתחו את היום בלימוד תורה בת"ת,
 ולאחר מכן נסעו להתפלל על קברו של הרב סעיד שמעון מנחם זצ"ל רבה של חדיד.

ומשם פנו לסעוד פת שחרית
 בפארק קנדה, ומשם נסעו
 לנחל קטלב להשתעשע במימיו
 להינות, ולשבח לחי העולמים
 על בריות הטובות
 יש לציין, שמידת הכרת הטוב
 נרשעה בילדים, וזאת מרגישים
 הצוות החינוכי שנוכחים בכל
 פעם מחדש, שהתלמידים לא
 ממתניים לסוף הטיול להודות
 למנהל, אלא בעודם באבו פנו
 למנהל מיוזמתם והודו לו

התודה...

הברכה...

לאיש היקר במעלה,
 אשר ידיו רב לו בחיזוק התורה
 המסורה, ובפרט מוסדות התורה
 הפועלים לחזק מסורת תימן
 הנאמנה, אשר היא בת אלפיים
 שנה, ומוסיף נדבך על כותלו
 הרב והנישא

ה"ה צמח חיבלי הי"ז
 יהי רצון שיזכה להמשיך פועליו,
 הרבים מתוך אריכות ימים ושנים
 בבריאות איתנה ונהורא מעליא,
 חיים דשנים ורעננים. ויראה כל
 זרעו הולך בדרכי אבותינו
 הקדושים ישרים ותמימים,
 עושים רצון האלודים מתוך
 שמחה ועינוגים, אכ"י.

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 e0504150896@gmail.com

לזשיק
 יובל בן דוד
 ורות בת זכריה

לזשיק
 שלום בן יעקב ומירב
 טליה בת מנשה